

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Wiesław Rodziewicz

Ławnicy: Maria Wrzeszcz-Bakuła, Michał Howorski

Protokolant: Agnieszka Kuriata

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Brygidy Tratkowskiej

po rozpoznaniu w dniach 3.II, 3.III, 9.III.2015r. sprawy:

1. A. D. urodz. (...) we W.

syna P. i K. z domu K.

2. A. F. urodz. (...) we W.

syna W. i Z. z domu W.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 3 sierpnia 2014 roku we W. w tramwaju linii (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, po uprzednim użyciu przemocy fizycznej w postaci przytrzymania za szyję i uderzenia nie więcej niż dwa razy pięścią w twarz, a nadto posługując się nożem sprężynowym poprzez przyłożenie go do szyi Ł. G., usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki i (...) o wartości nie mniejszej niż 900,00 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę obronną pokrzywdzonego, przy czym w wyniku przyłożenia przez A. F. noża Ł. G. doznał obrażeń ciała w postaci bardzo powierzchownej rany ciętej w zakresie szyi po stronie lewej, a w wyniku uderzeń pięścią przez A. D. niewielkiego obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki po stronie lewej, które to obrażenia szyi naruszyły czynności jego organizmu na okres do 7 dni, przy czym A. F. zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 czerwca 2007 r., sygn. akt III K 42/07, za umyślne przestępstwo podobne z art. 310 § 1 k.k. i 286 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 kwietnia 2008 r. do 03 września 2009 r.,

tj. wobec A. D. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., a wobec A. F. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

a nadto, A. F.

o to, że:

II. w dniu 7 sierpnia 2014 roku w miejscowości W. przy ul. (...), grożąc natychmiastowym użyciem przemocy w postaci pobicia A. S. (1) oraz M. S. (1) zabrał w celu przywłaszczenia dwa telefony komórkowe marki S. (...) M. o wartości nie mniejszej niż 200 złotych i marki L. (...) o wartości 149 złotych, czym działał na szkodę A. S. (1), M. S. (1) i D. S., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 czerwca 2007 r., sygn. akt III K 42/07, za umyślne przestępstwo podobne z art. 310 § 1 k.k. i 286 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 kwietnia 2008 r. do 03 września 2009 r.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

I. uznaje oskarżonych **A. D. i A. F.** za winnych popełnienia czynu opisanego punkcie I części wstępnej wyroku tj. czynu z **art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.** wobec A. D. i **art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt 2 k.k.** wymierza A. D. karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności, zaś na podstawie **art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierza A. F. karę **4 (czterech) lat** pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **A. F.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku tj. czynu z **art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 280 § 1 k.k.** wymierza mu karę **2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w stosunku do **A. F.** i wymierza mu karę łączną **4 (czterech) lat** pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu **A. D.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres **5 (pięciu) lat** próby;

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego A. D. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego A. F. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie II części dyspozytywnej wyroku poprzez zapłatę na rzecz A. S. (1) kwoty 200 (dwieście) złotych;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kary i kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- od dnia 7 października 2014r. do dnia 3 lutego 2015r. w stosunku do A. D.,

- od dnia 3 września 2014r. do dnia 9 marca 2015r. w stosunku do A. F.;

VIII. na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. kwotę (...),20 (tysiąc czterysta dwa 20/100) złotych brutto tytułem nieopłaconej obrony z urzędu świadczonej oskarżonemu A. F.;

IX. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym odstępuje od wymierzenia im opłaty.

Sygn. akt III 384/14

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

A. F. i A. D. znali się od około roku. Spotkali się w dniu 2 sierpnia 2014r. i udali wspólnie na działkę A. F. znajdującą się w ogrodach działkowych (...).

Dowód:

- wyjaśnienia A. D. k. 138, 408-409;

- częściowo wyjaśnienia A. F. k. 96, 309, 409-410;

W dniu 3 sierpnia 2014r. w godzinach rannych A. F. i A. D. opuścili działkę w ROD (...) i udali się na przystanek tramwajowy (...). Tam wsiedli do drugiego wagonu tramwaju nr (...). A. D. stanął w końcu wagonu, zaś A. F. stanął w odległości 2-3 metrów od niego za Ł. G., który wraz z nimi wsiadł do tramwaju i usiadł w ostatnim rzędzie krzeseł.

Dowód:

- wyjaśnienia A. D. k. 138, 408-409;
- częściowo wyjaśnienia A. F. k. 96, 309, 409-410;
- zeznania Ł. G. k. 4-5, 129,429-430;

Po przejechaniu jednego przystanku, gdy do Ł. G. zadzwoniła K. K. (2), A. F. zobaczył w ręce Ł. G. telefon komórkowy marki i (...) o wartości nie mniejszej niż 900 zł. Widząc, że w tramwaju oprócz niego, Ł. G. i A. D. nie ma innych osób postanowił zabrać Ł. G. telefon. A. F. złapał Ł. G. za szyję przykładając do niej nóż, który wyciągnął z saszetki. Powiedział do niego: „oddawaj telefon”. Ł. G. obrócił się na krześle w stronę napastnika.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia A. F. k. 96, 309, 409-410;
- zeznania K. K. (2) k. 18, 428v-429;
- zeznania Ł. G. k. 4-5, 129,429-430;
- protokoły okazania k. 19-21, 131-133;

Widząc to zdarzenie A. D. podszedł do mężczyzn. Zobaczył wówczas nóż, który A. F. przykładał do szyi Ł. G.. A. D. uderzył Ł. G. pięścią w lewą stronę twarzy, a następnie próbował wyrwać telefon komórkowy z ręki Ł. G.. Widząc stawiany przez Ł. G. opór, A. F. i A. D., gdy tramwaj się zatrzymał na przystanku, uciekli nie zabierając telefonu. Pobiegli w stronę torów kolejowych. Tam też A. F. wyrzucił nóż, który miał ze sobą. Następnie mężczyźni udali się do swych domów.

Dowód:

- wyjaśnienia A. D. k. 138, 408-409;
- częściowo wyjaśnienia A. F. k. 96, 309, 409-410;
- zeznania Ł. G. k. 4-5, 129,429-430;

W dniu 7 sierpnia 2014r. A. F. pojechał do miejscowości W.. Przy boisku szkolnym przy ul. (...) spotkał M. S. (1) i A. S. (1). A. F. zauważył, że mają oni telefony komórkowe. Podszedł do nich i mówiąc by oddali telefony bo „im przywali” zabrał im telefony komórkowe. M. S. (1) zabrał telefon o wartości 400 zł marki L. (...), a A. S. (2) G. M. o wartości 200 zł. Po zaborze telefonów A. F. oddalił się mówiąc do mężczyzn by za nim nie szli.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia A. F. k. 96, 309, 409-410;
- zeznania M. S. (1) k. 36, 74, 430v-431;
- zeznania M. S. (2) k. 431;
- zeznania R. S. k. 27,

- zeznania A. S. (1) k. 31, 75, 444v-445v;
- zeznania D. S. k. 444v;
- protokoły okazania k. 86-88, 89-91;
- kopia rachunku k. 253;
- kopia umowy k. 254-255;

Wróciwszy do domu A. F. sprzedał oba telefony w lombardzie przy ul. (...) za kwotę 40 złotych za sztukę, a pieniądze wydał na zakup papierosów.

Dowód:

- zeznania M. S. (3) k. 199v, 445v;
- częściowo wyjaśnienia A. F. k. 96, 309, 409-410;
- kopia faktury VAT k. 210;

W wyniku zdarzenia z dnia 3 sierpnia 2014r. Ł. G. doznał niewielkiego obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki po stronie lewej oraz bardzo powierzchownej (ograniczonej do skóry) rany ciętej w zakresie szyi po stronie lewej. Obrażenie w postaci obrzęku powstało w wyniku działania narzędzi tępych względnie tępokrawędzistych i mogło powstać np. w wyniku uderzenia ręką przez osobę drugą. Obrażenie w postaci rany stanowi następstwo działania krawędzi tnącej noża lub szpica ostrza noża. Biorąc pod uwagę układ oraz morfologię (np. głębokość) rany praktycznie z medycznego punktu widzenia należy wykluczyć, aby owa rana stanowiła następstwo celowego, zadanego nawet ze stosunkowo niewielką siłą, cięcia i/lub ugodzenia narzędziem ostrokrawędzistym i/lub spiczastym przez osobę drugą. Sytuacja, w której owa zmiana powstała pozostawać musiała mało dynamiczną i odpowiada np. dociskaniu (przyłożeniu) krawędzi tnącej ostrza narzędzia do szyi pokrzywdzonego przy bardzo niewielkim i mało dynamicznym wzajemnym przesunięciu się względem siebie szyi i teźże krawędzi ostrza.

Obrażenie stwierdzone jest inne niż określone w art. 156 k.k. i nie naruszyło u Ł. G. czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu – art. 157 § 2 k.k. Brak jest również podstaw do przyjęcia by Ł. G. został bezpośrednio narażony na niebezpieczeństwo utraty życia. Biorąc pod uwagę charakter niewątpliwie użytego do zadania rany pokrzywdzonemu narzędzia oraz okolicę anatomiczną w której zostało użyte należy przyjąć, że został on narażony na zaistnienie następstw określonych w art. 156 § 1 k.k.

Dowód:

- opinia sądowo-lekarska k. 80-82;

A. F. ma (...). Jest kawalerem i nie posiada nikogo na swym utrzymaniu. Posiada wykształcenie niepełne średnie. Z zawodu jest(...). Prowadził jednoosobową działalność gospodarczą zajmując się (...). Z tego tytułu osiągał dochód w wysokości 3tys. – 3,5 tys. zł miesięcznie. A. F. nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

A. F. był wielokrotnie karany:

- wyrokiem Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 22.11.1994r. w sprawie III K 221/94 za czyn z art. 210 § 2 d.k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności;
- wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 01.12.1997r. w sprawie III K 237/95 za czyn z art. 280 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności;

- wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 02.07.1999r. w sprawie III K 73/99 za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 19.07.2000r. w sprawie II K 439/00 za czyn z art. 279 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30.05.2000r. w sprawie II K 167/99 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności;
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 28.07.2000r. w sprawie II K 583/99 za czyn z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 21.02.2001r. w sprawie II K 228/00 za czyn z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
- wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28.06.2007r. w sprawie III K 42/07 za czyn z art. 19 § 1 k.k., art. 310 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 kwietnia 2008r. do 03 września 2009r.

Dowód:

- dane o karalności k. 113-114
- odpis wyroku w sprawie III K 42/07 k. 270-273;
- odpis wyroku w sprawie III K 128/02 k. 274-275;
- odpis wyroku w sprawie III K 73/99 k. 276-277;
- odpis wyroku w sprawie III K 198/99 k. 278-280;
- odpis wyroku w sprawie III K 237/95 k. 281-295;
- odpis wyroku w sprawie III K 221/94 k. 296-297;
- odpis wyroku w sprawie II K 167/99 k. 299-300;

A. F. w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Zaprzeczył jednak temu by podczas zdarzenia z udziałem Ł. G. używał noża. Wyjaśnił, że Ł. G. złapał ręką za szyję od tyłu, a w tym, czasie A. D. próbował mu wyrwać telefon. On tylko trzymał, a kolega uderzył go. Nie miał noża i nie przykładał go do szyi pokrzywdzonego. Wyjaśnił, że wsiadając do tramwaju nie miał zamiaru dokonać rozboju, a taka myśl pojawiła się wtedy, gdy zobaczył telefon w ręce pokrzywdzonego i tramwaj był pusty.

Podczas drugiego zdarzenia spotkał dwóch chłopaków, którzy mieli telefony komórkowe. Podszedł do nich i zabrał im telefony z rąk. Nic im przy tym nie mówił, po prostu podszedł i wyrwał im telefony z rąk. Nie popychał i nie bił tych osób, nie powiedział też, że ich pobije. Telefony następnie sprzedał.

Dowód:

- wyjaśnienia A. F. k. 96, 309, 409-410;

A. D. ma (...). Jest kawalerem. Nie posiada dzieci ani innych osób na utrzymaniu. Mieszka z matką. Pracuje w firmie (...) Sp. z o.o. na podstawie umowy zlecenia z wynagrodzeniem w wysokości 10 zł za godzinę pracy. Posiada wykształcenie podstawowe. Jest on prawdopodobnie uzależniony od środków odurzających. Przez okres 1,5 roku zażywał dopalacze. Matka nie ma zastrzeżeń do zachowania syna. Był wielokrotnie uczestnikiem postępowania przed Sądem Rodzinnym. Opinia dzielnicowego na temat A. D. jest negatywna. W jego ocenie jest on osobą

zdemoralizowaną i trudną we współpracy. Często był widywany z kolegami podczas spożywania alkoholu i zakłócania spokoju okolicznym mieszkańcom.

Dowód:

- wywiad środowiskowy k. 227-228;

- umowa zlecenia k. 426;

A. D. nie jest chory psychicznie obecnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest on też upośledzony umysłowo. Funkcjonuje poznawczo na dolnej granicy normy, co pozwala mu znać i rozumieć normy społeczno-prawne i znać konsekwencje ich przekraczania. Nie cierpi on również na inne zakłócenia czynności psychicznych. Stosowanie przez A. D. dopalaczy nie nosi cech uzależnienia. Stosował on te środki wcześniej i znał ich działanie na swój organizm. T. criminis A. D. nie miał zniesionej, ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. nie zachodzą.

Dowód:

- opinia sadowo-psychiatryczna k. 157-159;

A. D. nie był karany.

Dowód:

- dane o karalności k. 319;

W toku postępowania A. D. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż przedmiotowego dnia był z A. F. i razem wsiedli do tramwaju nr (...). A. F. stanął bliżej pokrzywdzonego. Przyznał, iż zaczął szarpać za telefon Ł. G. i uderzył go pięścią w twarz. Przyznał, iż widział u A. F. nóż. Wskazał, że nóż zobaczył dopiero jak podbiegł do pokrzywdzonego i widział jak ma on go przyłożonego do szyi. Podał, że stojąc na przystanku nie ustalał z A. F., że dokona jakiegoś rozboju. Było to spontaniczne, nie uzgadniali, kto gdzie będzie stał. Gdy A. F. otwierał saszetkę to oskarżony nie widział noża. Zobaczył go dopiero jak pokrzywdzony miał go przy szyi.

Dowód:

- wyjaśnienia A. D. k. 138, 408-409;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonych i zeznaniach świadków – osób pokrzywdzonych. Sąd dał przy tym w całości wiarę wyjaśnieniom A. D., a jedynie częściowo wyjaśnieniom A. F..

Odnosnie zdarzenia z dnia 3 sierpnia 2014r. Sąd nie dał wiary A. F. w zakresie w jakim przeczył temu, że posiadał i używał noża. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie stoją w sprzeczności z konsekwentnymi wyjaśnieniami współoskarżonego A. D., który stanowczo wskazał, iż w trakcie rozboju widział nóż, który A. F. przyłożył do szyi pokrzywdzonego. Wyjaśnienia te korelują w pełni z zeznaniami pokrzywdzonego Ł. G., który również wskazał, że widział nóż w rękach A. F.. Zeznania te zbieżnie z wyjaśnieniami A. D. opisują nadto wygląd przedmiotowego narzędzia wskazując w sposób zbliżony na jego długość i sposób wysuwania ostrza. Niewielkie rozbieżności w opisie wyglądu tego narzędzia wynikają zdaniem Sądu z upływu czasu i dynamiki zdarzenia. Zeznania świadka i wyjaśnienia A. D. znajdują nadto potwierdzenie w opinii sadowo-lekarskiej. Wynika z niej, iż rana na szyi powstała od działania krawędzi ostrej noża lub szpica np. w postaci jego przyłożenia. Koresponduje to zatem w pełni z przedstawioną przez A. D. i Ł. G. wersją przebiegu zdarzenia. Wyjaśnienia A. F. w odnośnej kwestii nie znajdują zaś żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym. Próba wyjaśnienia powstania obrażenia na szyi Ł. G. jest zaś nielogiczna, a wyjaśnienia w tej kwestii wewnętrznie sprzeczne. Sugerowane powstanie rany wskutek otarcia spowodowanego zamkiem bluzy oskarżonego (k. 409v) wobec tego, iż jak sam przyznał oskarżony przedmiotowego dnia ubrany był w t-shirt i nie miał żadnej kurtki

z zamkiem (k. 96) przyjęc zatem należało jedynie za nieudolna linię obrony. Z tych też względów Sąd nie dał wiary A. F. w zakresie w jakim kwestionował on posłużenie się nożem podczas zdarzenia z dnia 3 sierpnia 2014r.

W pozostałym zakresie przebieg zdarzenia opisany przez oskarżonych w pełnym zakresie koresponduje z zeznaniami Ł. G., K. K. (2) i dowodami z dokumentów, a w szczególności protokołami okazania.

Również w odniesieniu do drugiego z zarzutów stawianych A. F. Sąd oparł się częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego. Nie budzi wątpliwości Sądu prawdziwość wyjaśnień w zakresie okoliczności w jakich doszło do spotkania pokrzywdzonych oraz faktu dokonania zaboru należących do nich telefonów. Nie sposób jednak dać wiary opisowi zachowania oskarżonego zmierzającego do odebrania telefonów A. S. (1) i M. S. (1). A. F. stanowczo przeczył temu by groził użyciem przemocy wskazując, że nic nie mówił do pokrzywdzonych, a jedynie zabrał trzymane przez nich telefony. W świetle w pełni zbieżnych, konsekwentnych i logicznych zeznań pokrzywdzonych twierdzeniom oskarżonego należało odmówić wiary. A. S. (1) i M. S. (1) zgodnie bowiem wskazali, że oskarżony po podejściu do nich i zażądaniu wydania telefonów wyraził groźbę użycia w stosunku do nich przemocy w razie oporu z ich strony. Ustalając stan faktyczny w tej części Sąd oparł się zatem na twierdzeniach świadków, a nie wyjaśnieniach A. F.. W pozostałej części wyjaśnienia oskarżonego tworzyły spójną całość z pozostałym materiałem dowodowym stanowiąc podstawę ustalenia stanu faktycznego. Pomocniczo przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd posłużył się zeznaniami R. S., M. S. (2), D. S. i M. S. (3).

Nic do sprawy nie wniosły zeznania B. M., który potwierdził jedynie, iż po zdarzeniu zawiózł M. S. (1) na komisariat policji. Poza tym świadek nie posiadał żadnych istotnych informacji o zdarzeniu. Również zeznania motorniczego G. S. nie przyczyniły się w żaden sposób do ustalenia stanu faktycznego. Co prawda świadek w dniu 3 sierpnia 2014r. kierował tramwajem nr (...), w którym doszło do zdarzenia, lecz nie zaobserwował on niczego związanego z przedmiotowym zdarzeniem.

Opinie sądowo-lekarska i sądowo-psychiatryczna jako odpowiadające wymogom prawa, tj. spójne, rzetelne, nie zawierające sprzeczności i oparte na specjalistycznej wiedzy stanowiły pełnowartościowy materiał dowodowy pomocny w ustaleniu stanu faktycznego.

Sąd nie znalazł także żadnych podstaw, aby zakwestionować wiarygodność pozostałych dowodów w postaci dokumentów, które nie budziły zastrzeżeń co do ich autentyczności i wiarygodności. Nadto wszelkie czynności procesowe w sprawie były podjęte zgodnie z prawem, a z każdej z nich sporządzono stosowne protokoły.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analiza i ocena całego zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego daje pełne podstawy do stwierdzenia, iż sprawstwo i wina oskarżonych A. F. i A. D. nie mogą budzić żadnych wątpliwości.

Sąd uznał zatem, iż oskarżeni swoim zachowaniem w dniu 3 sierpnia 2014r. wypełnili znamiona usiłowania przestępstwa z art. 280 § 2 k.k.

Zgodnie z art. 280 § 2 k.k. karze podlega ten kto kradmie używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem, albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, przy czym posługuje się przy tym bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią lub przedmiotem.

W niniejszej sprawie A. F. dokonując rozboju w dniu 3 sierpnia 2014r. posługiwał się nożem, a zatem jego działanie zakwalifikować należało z art. 280 § 2 k.k. Bez znaczenia dla przyjęcia tej kwalifikacji była okoliczność, iż oskarżony przedmiotowym nożem nie zdawał ciosów pokrzywdzonemu, a jedynie przyłożył mu go do szyi. Art. 280 § 2 k.k. penalizuje bowiem „posługiwanie się” niebezpiecznym przedmiotem. Zwrot „posługuje się” należy odróżnić od pojęcia „używa”, które zawarte jest np. w art. 159 k.k. Pojęcie „posługuje się” jest pojęciem szerszym niż „używa”.

Każde użycie jest posługiwaniem się, a nie każde posługiwanie się jest użyciem. Używaniem jest bowiem faktyczne zastosowanie przedmiotu np. zadanie nim ciosu, natomiast posługiwaniem się może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem m.in. poprzez zademonstrowanie gotowości użycia w celu wzbudzenia u pokrzywdzonego obawy jego użycia. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy, który stwierdził, iż zakres pojęcia „posługuje się” obejmuje wszelkie manipulowanie niebezpiecznym narzędziem, w tym także okazanie takiego narzędzia przez sprawcę rozboju osobie pokrzywdzonej w celu wzbudzenia w niej obawy jego użycia i wywołania w jej psychice uczucia bezbronności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1984r., II KR 73/84, OSNKW 1984/9-10/91). Z tych też powodów można z całą stanowczością przypisać oskarżonemu A. F. posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża w trakcie dokonywania rozboju w dniu 3 sierpnia 2014r.

Pomimo, iż podczas dokonywania zabronionego czynu niebezpiecznym przedmiotem posługiwał się jedynie A. F. również zachowanie A. D. należy zakwalifikować z przepisu art. 280 § 2 k.k. Odpowiedzialność za typ kwalifikowany rozboju ponosi bowiem nie tylko osoba, która posługuje się przedmiotami niebezpiecznymi, lecz także sprawca, który działa z inną osobą, która posługuje się takim przedmiotem.

Istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swym zamiarem realizację całości znamion określonego czynu przestępnego. To porozumienie się jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który pozwala przypisać każdej z nich również i tą akcją sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa. Współsprawstwo to polega zatem na tym, że nie każdy ze sprawców musi posługiwać się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem. Wystarczy, że czyni to jeden ze współdziałających, a pozostali obejmują swym zamiarem cały zespół przedmiotowych znamion przestępnego działania. Konieczne jest przy tym udowodnienie, że ten współdziałający miał świadomość, że współdziała z osobą, która posługuje się bronią palną, nożem lub innym niebezpiecznym przedmiotem. W niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości, iż A. D. obejmował swoją świadomością cały zespół znamion dokonanego przestępstwa. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala jednoznacznie stwierdzić, że oskarżony wiedział i godził się na to, że podczas rozboju w dniu 3 sierpnia 2014r. A. F. posługiwał się nożem. Wskazują na to przede wszystkim wyjaśnienia samego oskarżonego A. D., który wyjaśnił, iż „jak kolega przykładał pokrzywdzonemu ten nóż, to widziałem jak dopiero podbiegłem, że pokrzywdzony ma go przy szyi” (k. 408v), „ja go zobaczyłem dopiero jak pokrzywdzony miał go przy szyi” (k. 409), „ w pewnym momencie zauważyłem jak A. F. przyłożył mu nóż sprężynowy (...) do szyi” (k. 138). Zatem oskarżony ten wiedział i widział, że A. F. posługuje się tym przedmiotem – trzymając przyłożony nóż do szyi pokrzywdzonego. Mimo to oskarżony nie zaprzestał działań zmierzających do rozboju na osobie Ł. G.. Nie zareagował w żaden sposób, nie zdystansował się od działania współoskarżonego. Wręcz przeciwnie, mimo świadomości posługiwania się nożem – A. D. zadał pokrzywdzonemu cios pięścią w głowę i próbował wyrwać mu z ręki telefon komórkowy.

Z uwagi na powyższe w pełni uzasadnione jest przyjęcie, iż A. D. miał pełną świadomość tego, że działa z osobą, która posługuje się niebezpiecznym przedmiotem. Tym samym należało przyjąć, iż również oskarżony A. D. swym zachowaniem w dniu 3 sierpnia 2014r. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. Nie zmienia tego to, iż do rozboju doszło w sposób spontaniczny, bez poczynienia przez oskarżonych żadnych ustaleń. Porozumienie może bowiem poprzedzać popełnienie czynu zabronionego, ale także może występować już w trakcie realizacji znamion typu, gdy do realizującego znamiona typu czynu zabronionego sprawcy dołącza inna osoba. Taka zaś sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, gdyż do realizującego znamiona rozboju A. F. dołączył – zawiązując w ten sposób porozumienie konieczne dla przyjęcia konstrukcji współsprawstwa – A. D..

Sąd uznał zatem, iż obu oskarżonym należy przypisać popełnienie czynu z art. 280 § 2 k.k. Z uwagi na to, iż ich działanie wskutek skutecznej obrony pokrzywdzonego zakończyło się w fazie usiłowania kwalifikację prawną przypisanego czynu należało uzupełnić o art. 13 § 1 k.k.

Nadto mając na względzie to, iż A. F. wskutek przyłożenia noża do szyi pokrzywdzonego spowodował u niego naruszenie narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu, Sąd uzupełnił kwalifikację prawną o art. 157 § 2 k.k.

Kumulatywna kwalifikacja jest tutaj konieczna, gdyż w znamionach rozboju nie zostało uwzględnione spowodowanie efektywnych skutków w zakresie życia lub zdrowia.

Reasumując Sąd uznał, iż swoim działaniem w dniu 3 sierpnia 2014r. A. D. wyczerpał znamiona czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., zaś A. F. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd przyjął również, że oskarżony A. F. dopuścił się przestępstwa działając w warunkach recydywy opisanej w art. 64 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Podkreślić należy, że A. F. przypisane mu niniejszym wyrokiem przestępstwo popełnił w 4 lata i 11 miesięcy po odbyciu, w okresie od 29 kwietnia 2008r. do 3 września 2009r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 czerwca 2007r. sygn. akt III K 42/07. Z uwagi na to, iż skazanie w sprawie III K 42/07 dotyczyło czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., a zatem czynu skierowanego przeciw mieniu podobieństwo przestępstw w rozumieniu art. 115 § 3 k.k. nie może budzić żadnych wątpliwości.

Wątpliwości Sądu nie budziło i to, że zachowanie A. F. w dniu 7 sierpnia 2014r. wyczerpało znamiona art. 280 § 1 k.k.

Od strony przedmiotowej przestępstwo to polega na kradzieży, czyli na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, to znaczy na wyjęciu rzeczy ruchomej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy, przy czym sprawca realizując znamię przywłaszczenia musi działać w celu włączenia rzeczy do swego majątku, objęcia w posiadanie lub postępowania, jak z rzeczą własną. Aby wypełnić wszystkie opisane w art. 280 § 1 k.k. znamiona przestępstwa rozboju sprawca musi ponadto, dokonując kradzieży, użyć enumeratywnie wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, a polegających na użyciu bądź przemocy, bądź groźby jej natychmiastowego użycia, albo też na doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Od strony podmiotowej sprawca musi działać z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, a więc w celu przywłaszczenia.

Oskarżony A. F. dokonując czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku działał w celu włączenia przedmiotowych telefonów do swego majątku, co zmanifestował poprzez ich sprzedaż w lombardzie, używał przy tym gróźb pobicia, w celu zmuszenia do wydania, a następnie zaboru telefonów komórkowych. Groźby te będące środkiem do zagarnięcia mienia, skierowane przeciwko osobom pokrzywdzonych, miały na celu sparaliżowanie woli przeciwstawienia się żądaniom sprawcy.

Nadto, z uwagi na działanie oskarżonego A. F. w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego powyżej, Sąd zakwalifikował zdarzenie z dnia 7 sierpnia 2014r. jako wyczerpujące znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Kierując się powyższym Sąd uznał oskarżonych A. F. i A. D. za winnych czynów opisanych w punkcie I części dyspozytywnej wyroku i wymierzył im kary: A. F. 4 lat pozbawienia wolności, A. D. roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto Sąd uznał A. F. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonym kary jednostkowe Sąd brał pod uwagę z jednej strony, aby kary efektywnie spełniły związane z nimi cele społeczne, z drugiej zaś strony, aby były one karami zindywidualizowanymi, to jest takimi, które w odniesieniu konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny, będą zgodne z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w treści przepisu art. 53 k.k.

Jednocześnie z uwagi na wiek oskarżonego A. D., który jest osobą młodocianą w rozumieniu art. 115 § 10 k.k. Sąd przy wymiarze kary kierował się tym, by przede wszystkim wychować sprawcę przestępstwa. Wymierzając karę młodocianemu, należy zawsze rozważyć jej aspekt wychowawczy. Prymat celów wychowawczych w kształtowaniu kary wobec sprawców młodocianych jest uzasadniony szczególnymi warunkami i właściwościami osobistymi takich

sprawców, w większym stopniu podatnych na negatywne wpływy zewnętrzne, ale i na oddziaływania wychowawcze środkami karnymi (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 27 listopada 2008r., sygn. akt II AKa 187/08, KZS 2009/2/32). Zasada wymiaru kary dla nieletniego lub młodocianego, określona w art. 54 § 1 k.k., sprowadza się do ustanowienia prymatu prewencji indywidualnej w postaci oddziaływania wychowawczego wobec tych sprawców. Wymierzając karę nieletnim i młodocianym, Sąd kieruje się zatem dyrektywami i zasadami wymienionymi w art. 53 i 55 k.k., odmiennie jednak rozkładając priorytety. W orzecznictwie przyjmuje się konsekwentnie, że art. 54 k.k. nie zawiera dyrektywy pobłażliwego, czy nawet łagodnego traktowania sprawców, a więc wynikające z tej szczególnej dyrektywy wymiaru kary pierwszeństwo celów wychowawczych nie oznacza nakazu orzekania wobec takich sprawców kar łagodnych. Jest oczywiste, że wskazany przepis art. 54 § 1 k.k. nie nakazuje nadmiernej pobłażliwości, czy automatycznej konieczności wymierzania łagodniejszej kary młodocianemu przestępcy, jednakże wskazuje on na prymat w takich przypadkach wychowawczych, indywidualno - prewencyjnych celów kary nad potrzebami z zakresu prewencji ogólnej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, czy zapobiegawczo - eliminacyjnymi funkcjami kary.

Badając całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych Sąd uznał za zasadne skorzystanie w stosunku do A. D. z art. 60 § 1 k.k. i nadzwyczajne złagodzenie wymierzonej mu kary. Wiek oskarżonego, przypadkowy charakter przestępstwa, złożenie pełnych wyjaśnień, okazana skrucha, podjęcie w toku postępowania pracy zarobkowej powodują, iż celowe jest zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 1 k.k. Względy wychowawcze przemawiają bowiem za takim rozstrzygnięciem.

Sąd wymierzając oskarżonym kary rozważył również całokształt okoliczności dotyczących ich osób. Nie bez znaczenia jest tutaj postać zamiaru sprawców – zarówno w dniu 3, jak i 7 sierpnia działali oni bowiem z zamiarem bezpośrednim, który stanowi o większym stopniu winy, niż w przypadku zamiaru ewentualnego. Z kolei stopień winy limituje wymiar kary zgodnie z treścią art. 53 § 1 k.k. Sąd wziął również pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonych. Mimo, że bliższym przedmiotem zamachu, w przypadku przestępstwa rozboju jest mienie, nie oznacza to, iż nietykalność jednostki i jej wolność od groźby lub przymusu jest przedmiotem mniej ważnym.

Nadto jakkolwiek kodeks karny nie traktuje właściwego zbiegu przepisów jako ustawowej okoliczności wpływającej na obostrzenie wymiaru kary, to jednak w judykaturze utrwalił się pogląd, że w wypadku skazania za czyn wyczerpujący znamiona dwóch albo więcej zbiegających się przepisów (art. 11 § 2 k.k.), okoliczności stanowiące znamiona przestępstw określonych w tych przepisach mogą być uznane za obciążające, z wyłączeniem tych, które mieszczą się w przepisie, na podstawie którego wymierzono karę (wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 1997 r., III KKN 196/96, OSNKW 1997/7-8/59). Rzecz jednak w tym, że instytucja kumulatywnej kwalifikacji prawnej (art. 11 § 2 k.k.) ma znaczenie na płaszczyźnie wymiaru kary o tyle, że dopiero w takiej postaci oddaje ona całą kryminalną zawartość czynu, opisuje jego bezprawie uwzględnione w charakterystyce typów czynów zabronionych, których znamiona ten czyn realizuje oraz ujawnia, że czyn taki stanowi zamach na dwa lub więcej dóbr prawnie chronionych (A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, T. I, Zakamycze 2004, wyd. II - komentarz do art. 11, teza 10). W konsekwencji oznacza to, że tego rodzaju czyn cechuje się z reguły nie tylko wyższym stopniem społecznej jego szkodliwości, ale również i wyższym stopniem winy sprawcy (zob. wyrok SN z 3 listopada 2004 r., V KK 1/03, Prok. i Pr. - wkł. 2005/11/1). Jeśli zatem zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k., Sąd wymierzając karę zobowiązany jest uwzględnić m.in. stopień winy sprawcy, stopień społecznej szkodliwości czynu (a w tym rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywacje sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia - art. 115 § 2 k.k.) oraz rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, to oczywistym jest, że inaczej należy ocenić - w sensie wymiaru kary - czyn sprawcy, który wziął udział w rozboju, a inaczej czyn sprawcy, który dodatkowo w trakcie takiego rozboju spowodował obrażenia ciała z art. 157 § 2 k.k. Waga takich czynów jest niewątpliwie różna, a w tym drugim przypadku wymierzona kara musi niewątpliwie uwzględniać zwiększone natężenie karnoprawnego bezprawia.

Na wymiar kary za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku wpływ miało również to, iż czyn oskarżonych zakończył się w fazie usiłowania.

Przy wymiarze kary Sąd miał również w polu widzenia właściwości i warunki osobiste oskarżonych oraz ich sposób życia przed popełnieniem przestępstw. Oskarżony A. F. jest osobą wielokrotnie karaną, w tym za przestępstwa z art. 280 k.k. Mimo uprzednich reakcji wymiaru sprawiedliwości oskarżony nie był w stanie przestrzegać obowiązującego porządku prawnego i po raz kolejny popełnił przestępstwo. Okazał tym samym, iż dotychczasowy proces resocjalizacji oskarżonego nie przyniósł pożądanych efektów. Z kolei A. D., choć nie był karany, to w środowisku lokalnym postrzegany jest jako osoba zdemoralizowana i trudna. Wiek oskarżonego i jego linia życiowa związana z interwencjami Sądu Rodzinnego wskazują na potrzebę silnego oddziaływania wychowawczego na jego osobę, co następuje również przez wymiar orzeczonej kary w zakresie spełnienia jej celów prewencji indywidualnej.

Jednocześnie wymierzając kary Sąd miał na uwadze przyznanie się do winy oskarżonych, złożenie przez nich wyjaśnień i żal z powodu czynów, których się dopuścili.

Z tych też względów Sąd orzekł wobec oskarżonych za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku kary w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności w odniesieniu do A. F. i roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w odniesieniu do A. D. stosując nadzwyczajne złagodzenie kary. Za czyn opisany w punkcie II części dyspozytywnej wyroku Sąd wymierzył natomiast oskarżonemu A. F. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu tak wymierzone kary są współmierne do stopnia winy oraz do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych czynów oraz spełnią swe cele zarówno w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Ponadto Sąd, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., wymierzone oskarżonemu A. F. kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd zastosował zasadę absorpcji i wymierzył karę pozbawienia wolności w wysokości najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych. Sąd miał na względzie, iż czyny przypisane oskarżonemu cechuje znaczna zbieżność czasowa i przedmiotowa. Za takim ukształtowaniem orzeczonej kary łącznej przemawia również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. W ocenie Sądu wystarczająca w tym względzie będzie kara łączna w orzeczonym wymiarze. Kara ta będzie oddziaływała wychowawczo na oskarżonego, jak również kształtowała będzie w społeczeństwie przeświadczenie o nieopłacalności przestępstwa.

Ponadto Sąd, kierując się dyrektywami z art. 69 § 1 i § 2 k.k. uznał, iż oskarżonemu A. D. można wystawić pozytywną prognozę kryminologiczną i orzekł o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu już sama reakcja karna wymiaru sprawiedliwości będzie dla oskarżonego stanowić wystarczającą przestrożę i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez niego przestępstwa. Sąd uznał za wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobiegnięcia powrotowi na drogę przestępstwa zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Określając wobec oskarżonego okres próby, Sąd miał na względzie to, iż będzie on mobilizował go do przestrzegania porządku prawnego, bowiem każde jego naruszenie może prowadzić do zarządzenia wykonania zawieszony kary. Jednocześnie Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora, co jeszcze bardziej będzie mobilizowało A. D. do pozytywnego zachowania i przestrzegania porządku prawnego.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kary i kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 października 2014r. do dnia 3 lutego 2015r. w stosunku do A. D. i od dnia 3 września 2014r. do dnia 9 marca 2015r. w stosunku do A. F..

Mając na uwadze wniosek pokrzywdzonego A. S. (1), Sąd w oparciu o art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego A. F. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 200 złotych.

Z uwagi na udział w sprawie obrońcy oskarżonego A. F. działającego z urzędu Sąd w oparciu o art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. kwotę 1402,20 zł brutto tytułem obrony świadczonej oskarżonemu z urzędu.

Orzekając o kosztach i opłacie, Sąd wziął pod uwagę możliwości finansowe oskarżonych oraz to, że zasądzenie od nich kosztów procesu oraz wymierzanie im opłaty byłoby w tym przypadku niecelowe z uwagi na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności. U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).